

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

HaSjem Part 2 - Tetragram

In deel 1 van deze serie, lieten we zien hoe het Hebreeuwse woord voor naam, *sjem*, ten diepste karakter of autoriteit betekent. De Bijbelse nadruk op de naam van onze Schepper gaat veel minder om exact de juiste uitspraak, maar veel meer over het begrijpen en erkennen van het karakter en de autoriteit die aan Zijn naam zijn verbonden.

Als we op onderzoek gaan naar de mogelijke uitspraken van Zijn naam, dan willen we niet dat mensen de inhoud van wat we in deel 1 onderzochten vergeten. Heb je deel 1 nog niet gezien, bekijk die dan eerst.

Elke theorie die er is over de uitspraak van de naam van de Schepper is een onderbouwde gok. Niet. Een. Uitzonderd.

Niemand kan met enige mate van zekerheid verklaren dat hij weet hoe de naam van de Schepper moet worden uitgesproken.

Sommige onderbouwde gokken zijn beter dan andere, en van sommige kunnen we onderbouwen dat ze absoluut onmogelijk zijn.

Als je op zoek bent naar sluitend bewijs voor hoe de naam precies moet worden uitgesproken, en dat van deze studieserie verwacht, dan zul je teleurgesteld worden. Archeologen zijn nog steeds op zoek naar de cassetterecorder van Mozes, en totdat die is gevonden, is elke uitspraak niet meer dan speculatie.

We gaan onze onderbouwde gok over de kwestie bespreken, en ook de voor- en nadelen van andere populaire posities bespreken. Onze mening is niet meer dan dat, een mening. We zullen onze mening niet tot een feit verheffen en we zullen het nooit oneens zijn met iemand die zegt dat wij het mis hebben. Hoe iemand denkt over de uitspraak van de naam is altijd slechts een mening, ook bij ons.

Het enige dat we met absolute zekerheid kunnen zeggen is dat niets zeker is. Degenen die onenigheid en twisten veroorzaken door hun veronderstelde absolute standpunt over de juiste uitspraak, doen dat zonder een solide basis.

We hebben dit alles niet gezegd om je te ontmoedigen, maar om bepaalde stuurloze studies te temperen die de ronde doen in internetland, die zijn gebaseerd op een misplaatst vertrouwen en verondersteld begrip. Dat wil niet zeggen dat het bestuderen van mogelijke uitspraken van de naam niet fascinerend is en geen waardevolle studie. Als dat niet zo was, zou deze serie niet bestaan.

In deze serie komen we tot een conclusie. Onze conclusie is misschien anders dan die van jou, en dat is prima. We respecteren het feit dat niet iedereen het eens is met onze conclusie en daarbij zullen we onze eigen conclusie op een bepaald ogenblik wellicht herzien als er nieuwe bewijzen worden aangedragen.

Dus, we gaan van start.

WAT IS HET TETRAGRAM?

De naam van onze Schepper wordt vaak het Tetragram genoemd. Tetragram is gewoon een hippe manier om te zeggen “de vier letters.” De naam van onze Schepper bestaat uit vier Hebreeuwse letters.

Deze specifieke vier letters komen in de Bijbel bijna 7000 keer voor, in het bijzonder in het Oude Testament, ofwel de TENACH.

HET TETRAGRAM WERD IN NEDERLANDSE BIJBELS VERTAALD MET HEER

In Nederlandse Bijbels hebben vertalers ervoor gekozen om het Tetragram te verbergen door het te vervangen door HEER, meestal met allemaal hoofdletters, en het te onderscheiden van *Adonai* door dat te vertalen met Heer, met alleen de “H” als hoofdletter.

Net zoals Joden vaak HaSjem, Adonai of Elohiem zeggen in plaats van het Tetragram, hebben Nederlandse vertalers een soortgelijke praktijk overgenomen met het concept HEER. Zoals we hebben behandeld in deel 1, lijkt dit het gevolg te zijn van een verkeerde uitleg van wat het betekent om “Zijn naam ijdel te gebruiken”. Dus zowel Joodse als Nederlandse vertalers hebben wellicht dezelfde redenen gehad om een dergelijke praktijk te bezigen.

Deze vervanging van het Tetragram lijkt te zijn ontstaan in de oude manuscripten van het Nieuwe Testament die vandaag de dag beschikbaar zijn. In bepaalde verzen van het Nieuwe Testament, waarin wordt verwezen naar een Bijbelgedeelte uit het Oude Testament waarin het Tetragram staat, wordt het Tetragram vervangen door het Griekse woord kurios.

Het is onwaarschijnlijk dat de oorspronkelijke manuscripten van het Nieuwe Testament het Tetragram vervingen door kurios, omdat er zelfs een aantal kopieën van de Septuaginta bestaan die stammen uit die periode, waarin het Tetragram nog in het Hebreeuws staat.

Hier (in video) zie je het Tetragram in moderne Hebreeuwse letters.

En hier (in video) het Tetragram in paleo-Hebreeuwse letters.

We hebben al aangegeven dat er talrijke oude manuscripten bestaan die de paleo-Hebreeuwse vorm van het Tetragram hebben bewaard in de Hebreeuwse en Griekse teksten uit de Septuaginta, voordat het de gewoonte werd om die te verbergen.

Hier zie je een voorbeeld (8HevXII)

https://en.wikipedia.org/wiki/Tetragram#/media/File:Lxx_Minorprophets.gif

De vier Hebreeuwse letters van het Tetragram zijn *jod – hee – vav – hee*, of *jod – hee – waw – hee*.

Daarmee komen we al bij het eerste deel van de discussie, dat een vitaal onderdeel is bij het bepalen hoe het Tetragram moet worden uitgesproken.

DE VAV TEGENOVER DE WAW

Er zijn twee stromingen in hoe deze Hebreeuwse letter moet worden uitgesproken in het Tetragram.

Eén manier van uitspreken is gelijk aan de Nederlandse “v” klank, en wordt de *vav* genoemd.

De andere manier van uitspreken is gelijk aan de Nederlandse “w” klank, en heet de *waw*.

Er zijn Hebreeuwse gemeenschappen die vandaag de dag de “v” klank gebruiken, en er zijn Hebreeuwse gemeenschappen die vandaag de dag de “w” klank gebruiken voor deze letter.

De meeste Hebreeuwse geleerden vermoeden dat de weergave “*vav*” een moderne vorm van uitspraak is, die is afgeleid van linguïstische invloeden uit andere culturen, terwijl de weergave “*waw*” de oudste papieren heeft en dichterbij de juiste uitspraak komt.

Maar het is niet voldoende om te zeggen “*de meeste geleerden geloven dit, of dat*” en het daarmee af te doen. Alhoewel we dat gegeven zeker moeten laten meetellen.

We moeten ons ook realiseren dat zelfs met de eerst noodzakelijke discussie over de uitspraak van de naam (de *vav* vs. de *waw*), geen van beide posities definitief kan worden bewezen. We zijn nog niet eens bij welke klinker klanken er zijn in het Tetragram, of we bevinden ons al op frustrerend gebied. Voor het geval je de draad kwijt was, Hebreeuwse letters die geschreven woorden vormen, hebben geen klinkers. Klinkers, en daaruit volgend de juiste uitspraak, zijn verondersteld te worden begrepen door de lezer.

Dus wat moeten we doen?

Hoe kunnen we hier iets van begrijpen?

We leggen je een aanname voor, en hopen dat het een terechte veronderstelling is.

Als wij ernaar verlangen om te begrijpen hoe het oude Hebreeuws moet worden uitgesproken, dan moeten we meer waarde hechten aan oudere bronnen.

Is dat een goede aanname?

Nadat we al het beschikbare bewijs hebben onderzocht in de *vav/waw* discussie, neigen we richting de “w” klank, of *waw* als de meer accurate.

Als we gedwongen zouden worden onze mate van zekerheid te noemen, dan zouden we zeggen dat we voor circa 90% zeker weten dat het de *waw* is, en dus een 10% marge hebben voor de *vav*, of “v” klank.

Dat is een aanzienlijke foutmarge.

Elke positie heeft bewijs, en elke positie heeft bewijs dat de moeite waarde is. Maar, nadat we al het beschikbare bewijs voor beide kanten hebben bestudeerd, moesten we uiteindelijk een beslissing nemen.

We gaan kijken naar het bewijs voor elke positie, te beginnen met de “*vav*.”

BEWIJZEN VOOR DE VAV

-De geografische verbinding-

Ongeveer 150 jaar geleden, werd er een onderzoek gedaan, waarbij Hebreeuwse geleerden een bezoek brachten aan Joden over de hele wereld. Dit was in een periode voordat de onderlinge verbindingen op de wereld zo goed waren als nu, dus er was meer taalkundige isolatie tussen deze verschillende Joodse groepen, dan dat er vandaag de dag is. Het doel was om te ontdekken welke verschillende uitspraken van Hebreeuwse letters met elkaar overeenkwamen, en waar de verschillen zaten.

Zoals ook vandaag de dag blijkt, vonden zij dat een aantal groepen de 6e letter van het Hebreeuwse alfabet uitspraken als een “v” klank of “*vav*” en een aantal spraken het uit als een “w” klank of “*waw*”.

Daarbij werd vastgesteld dat alle Joden die de “w” klank gebruikten, uit Arabischspreekende landen afkomstig waren.

Arabisch, dat in veel opzichten op Hebreeuws lijkt, gebruikt een “w” klank, en geen “v” klank.

Een interessante afwijking werd ontdekt onder de Hebreeuws sprekende gemeenschappen in Syrië, een Arabischsprekend land. Zij spraken de 6^e letter uit met een “v” klank als ze Hebreeuws spraken, maar gebruiken de “w” klank als ze Arabisch spraken.

Daarmee wordt verondersteld dat de Joden van Syrië de oorspronkelijke uitspraak van de “v” klank behielden en niet werden beïnvloed door de Arabische “w” klank zoals andere Joden in Arabische landen.

Toen wij begonnen aan ons onderzoek naar de *waw* tegenover de *vav* discussie, moeten we toegeven dat we behoorlijk enthousiast werden van deze informatie. We hadden zo iets van, wauw, het is een *vav*. Dit lijkt een aannemelijke conclusie!

Maar, toen we verder gingen met ons onderzoek, werd ons enthousiasme getemperd.

Zoals we al hebben aangegeven zijn er veel overeenkomsten tussen Arabisch en Hebreeuws.

Arabisch gebruikt alleen de *waw*. Modern Hebreeuws gebruikt de *waw* en de *vav*.

Als Arabisch en Hebreeuws op elkaar lijken, dan is de ene taal blijkbaar beïnvloed door de andere.

Dus om de vraag te beantwoorden, wie heeft wie beïnvloed, moeten we deze vraag stellen: welke taal was er eerst, het Hebreeuws of het Arabisch?

Wij zijn van mening dat het Hebreeuws er eerst was. Adam en Eva waren bijvoorbeeld Hebreeuwse namen, met Hebreeuwse letters geschreven en met een Hebreeuwse betekenis.

Pas NA de torenbouw van Babel in Genesis, waarbij de talen worden verward, komen we namen tegen die buitenlands zijn of niet- Hebreeuws. Dat is een belangrijk gegeven om te overwegen.

Daarom, lijkt het waarschijnlijker dat het oude Hebreeuws het Arabisch heeft beïnvloed, en dat niet het oude Arabisch het modern Hebreeuws heeft beïnvloed.

Dus, het onderzoeken van hoe Arabisch en Hebreeuws taalkundig overeenkomen is van groter belang en bewijst meer dan dat we op zoek gaan naar de verschillen.

Een gemeenschappelijke noemer tussen de 6e letter van het Hebreeuwse alfabet en het Arabisch is een *waw*, niet een *vav*.

Hierover is nog meer te zeggen.

100% van de Joden die door Europeanen zijn beïnvloed gebruikt een *vav*. Joden in Arabische sprekende regio's gebruiken zowel een *waw* als een *vav*.

Maar wat we zojuist zeiden, lijkt in tegenspraak met de Syrisch-Joodse bevolking waarvan we aangaven dat die een *vav* gebruikten in een Arabischsprekende wereld die 150 jaar geleden *waw* gebruikte.

Hoe moeten we dit verklaren?

Kunnen Syrische Joden zijn beïnvloed door Europese Joden?

Dat blijkt inderdaad het geval. Eind 1400 vluchtten Sefardische Joden uit Spanje en velen vestigden zich in Syrië. We zien ook dat Sefardische Joden een leidende rol in de maatschappij gingen innemen.

Bijvoorbeeld vijf opvolgende Opperrabbijnen van Aleppo kwamen uit de Laniado familie. Met Sefardisch leiderschap, kwam Sefardische invloed. Sefardische Joden gebruiken de *vav*, niet de *waw*.

Wij vinden het dan ook niet verrassend dat Joden in Syrië 150 jaar geleden een *vav* gebruikten in plaats van een *waw* ondanks het feit dat ze in Syrië woonden, een Arabischspreekende wereld die een *waw* gebruikte.

Bij verder onderzoek naar de geografische verbindingen in het gebruik van de *waw* tegenover de *vav*, lijkt het er inderdaad op dat Europese invloed, afkomstig van Griekse en Latijnse linguïstische invloeden, de oorzaak was voor de evolutie van de *waw* naar een *vav* voor veel Joodse gemeenschappen. Het lijkt er ook op dat de oudere Joodse gemeenschappen, die niet zijn beïnvloed door immigratie van Europese Joden, de *waw* behielden.

Hoewel geen enkel geografisch bewijs absoluut is in een stellingname in het *waw* tegenover *vav* debat, lijkt de logica die de meerderheid van de geleerden volgt, dat de *waw* oud Hebreeuws is en de *vav* modern Hebreeuws, aannemelijk.

In feite hebben de meeste geleerden die de geografische invloed in de uitspraak van het Hebreeuws onderzoeken, geconcludeerd dat Jemenitisch Hebreeuws de meeste oude fonetische en grammaticale kenmerken bevat.

Judeo-Jemenitische Studies – Handelingen van het Tweede Internationale Congres, Ephraim Isaac & Yosef Tobi (ed.), Introductie, Princeton Universiteit 1999, p. 15

Gebruiken de Jemenieten de *vav* of de *waw*?

De Jemenieten gebruiken de *waw*.

Is daarmee de *waw* bewezen?

Nee.

Maar, als we willen zoeken naar het beste bewijs, dan zullen we misschien moeten verwijzen naar geografische isolatie van het Hebreeuws en het ontbreken van Arabische of Europese invloeden. Jemenitisch Hebreeuws lijkt daarin de beste papieren te hebben.

Er bestaat nog meer bewijs voor het gebruik van een *vav*.

In de 6e eeuw was er een dichter in Israël genaamd Kalir. In een van zijn gedichten, rijmde hij *levi* met *navi*.

Hij spelt *levi* met een *vav* en *navi* met een *vet of bet*. Deze letter zorgt niet altijd voor een “b” klank. Hij wordt uitgesproken als “v” als hij aan het begin van een lettergreep staat, zoals in “na-vi.”

Veel mensen vinden dit gedicht zo overtuigend, omdat hij maar liefst acht keer woorden gebruikt die de letter *bet* bevatten, en de negende keer een *vav* gebruikt in het woord Levi.

Het rijmschema in dit gedicht zou niet logisch zijn als je acht “v” klanken hebt en daarna een “w” klank als *vav* zou worden uitgesproken als een “w” in plaats van een “v” (MS Oxford, Bodleian 2714, fol52a)

Daarmee wordt dus verondersteld dat de *vav* in Levi inderdaad een *vav* zou zijn, en niet een *waw*, en dus uitgesproken als “v” klank en niet als “w” klank.

En daar zijn wij het helemaal mee eens. Terwijl we poëtische rijmschema’s bekeken, werden we eigenlijk niet enthousiast over een oplossing in de *waw* tegenover *vav* discussie.

We weten al dat sommige Joden de *vav* gebruiken en anderen de *waw*. Zoals we aan het begin van dit gedeelte al zeiden, geldt, hoe ouder het bewijs, hoe meer gewicht eraan moet worden toegekend.

Dit bewijs is bijna 1400 jaar oud, en dat is niet slecht. Maar we weten niet waar Kalir vandaan kwam.

Er zijn mensen die speculeren dat hij uit Italië komt, en als dat het geval is, verbaast het ons niet dat hij een *vav* gebruikte, de v klank in plaats van de w klank.

Het probleem met deze poëtische bewijzen, waarvan er vele zijn, is dat als we het op een historische tijdlijn plaatsen, het al bekend is dat sommige Joden de *vav* gebruiken en anderen de *waw*. In feite bestaat er ook poëtisch bewijs voor de *waw* op een vergelijkbare manier als die we zojuist lieten zien voor de *vav*.

Het probleem is dat daarmee niets wordt bewezen.

En daarom werden we erg enthousiast over het volgende bewijsstuk voor de *vav*.

We kregen twee Hebreeuwse woorden te zien, *gab* en *gav* of *gaw* (daar gaat de discussie immers om, *vav* of *waw*).

Gav heeft als Strongs nummer #1458

Gab heeft als Strongs nummer #1354

Ons werd verteld dat deze twee woorden van oorsprong hetzelfde Hebreeuwse woord waren, dat “rug” betekende, Deze theorie veronderstelt dat er in het Hebreeuws maar een woord is dat “rug” betekent, maar dat het op twee verschillende manieren kan worden gespeld. Deze twee verschillende manieren om het te spellen, een met een *bet* en een met een *vav*, zouden aantonen dat de *vav* zou moeten klinken met een “v” klank! Dit zou goed bewijs zijn, omdat een *bet* nooit als een *waw*, of een “w” klinkt.

Zoals we al eerder hebben gezegd, wordt de Hebreeuwse letter *bet*, zoals in *gab*, vaak uitgesproken met een zachte v klank.

En als *gav* met een *vav* hetzelfde woord is als *gab* met een *bet*, zou dat aantonen dat in de tijd dat de profeten zoals Ezechiël werden geschreven, de *vav* meer een v klank had en niet een *waw* klank.

Toen we dat hoorden, hadden we zoiets van.... Dat is het!... We zijn klaar met de discussie. We waren enorm enthousiast dat er een definitieve conclusie kon worden getrokken in deze discussie, terwijl we nooit hadden gedacht dat we die oplossing zouden vinden.

Dus, zoals je dat van ons gewend bent, moesten we dat onderzoeken. We waren enthousiast over onze nieuwe conclusie, we moesten proberen om ons ongelijk aan te tonen.

Helaas was dat helemaal niet zo moeilijk. Ons enthousiasme werd al gauw getemperd.

De discussie over *vav* tegenover *waw* kan alleen worden opgelost als *gav* (*of gaw*) en *gab* met een *bet* inderdaad hetzelfde woord zijn, dat wil zeggen dat ze uitwisselbaar zijn in vergelijkbare contexten.

Helaas is dat niet het geval. Het zijn duidelijk twee verschillende woorden. Het lijkt erop dat ze met elkaar verwant zijn, maar elk woord wordt op een verschillende manier gebruikt in de TENACH.

Gav/Gaw (Strong's #1458) wordt in de volgende verzen gebruikt:

- 1 Koningen 14:9
- Nehemia 9:26
- Ezechiël 23:35

De specifieke context waarin *gab* wordt gebruikt, is in de vorm van afwijzing, geheime tegenstand, verwaarlozen of veracht worden. Het wordt specifiek gebruikt in de zin van “achter iemands rug omgaan”.

Dus, hoewel het inderdaad *rug* betekent, wordt het alleen in een specifieke context gebruikt. De meeste lexicons extrapoleren deze duidelijke contextuele betekenis zelfs.

Gab (Strong's #1354) staat in de volgende verzen:

- Leviticus 14:9
- 1 Koningen 7:33
- Ezechiël 1:18 16:24 16:31 16:39 43:12
- Psalm 129:3

De Nederlandse woorden waarmee *gab*, met een *bet*, is vertaald, zijn woorden zoals wenkbrauwen, gewelfde kamers, velgen, een bedrukt schild (een rond stukje in het midden van een schild), wielen, etc.

Let op het contextuele verschil tussen de woorden *gav* of *gaw* en *gab*

Het zijn duidelijk twee verschillende woorden.

Gav of *gaw* betekent rug, in de zin van achter iemands rug om gaan, of misschien gewoon *rug* in een aantal moderne contexten. Maar in Bijbelse context, wordt het alleen gebruikt in de zin van “achter iemands rug omgaan.”

Gab met een *bet* echter, lijkt te verwijzen naar dingen die iets te maken hebben met een kromming, zoals een rond schild, gewelfde plafonds, wielen, wenkbrauwen, etc.

En ja, het is ook vertaald als rug. Een voorbeeld daarvan vind je in Psalm 129:3...maar laten we het eens gaan lezen:

Psalm 129:3

Ploegers hebben mijn rug (*gab*) geploegd, zij hebben hun voren lang gemaakt.

Snap je?

“Rug” stemt in deze context overeen met het contextuele gebruik van *gab*. Dit is een rug in de context van ploegen. Het is een *gekromde* of *gebogen rug*, zoals een rug die een veld ploegt.

We moedigen je aan om het contextuele Bijbelse gebruik van *gab* en *gav* of *gaw* te onderzoeken in de TENACH.

Het zijn duidelijk twee verschillende woorden.

Dus in onze zoektocht naar bewijzen voor de *vav* in plaats van de *waw*, bleven we met lege handen achter. We waren in eerste instantie enthousiast over een paar bewijzen voor de *vav*, maar na het verder te onderzoeken, kwamen we niet tot definitief bewijs voor de *vav*.

We houden eraan vast dat de *vav* een mogelijkheid is, maar we zien het als de minst waarschijnlijke mogelijkheid. Volgens ons, voor wat dat waard is, lijkt er voor de *waw* beter bewijs te zijn. En zoals we in het begin al zeiden, hoe ouder het bewijs, hoe meer gewicht we het toekennen.

BEWIJZEN VOOR DE WAW

-De Aramese verbinding-

Als je gelooft dat de Hebreeuwse taal de eerste taal ter wereld is, dan is het volgende punt ook zeker het overwegen waard.

De meeste mensen weten en begrijpen dat Aramees een taalkundige neef is van het Hebreeuws. Dus als het Hebreeuws er eerst was, is het natuurlijk afgeleid van de Hebreeuwse taal.

Dus gebruikt het Aramees de *waw* of de *vav*?

Het Aramees maakt gebruik van de *waw*. Het is zelfs zo dat als je iemand vraagt hoe je David schrijft in het Aramees, ze zullen antwoorden met *Dawied*, met een *waw*, niet een *vav*.

De gemeenschappelijke noemer tussen Hebreeuws en de verwante taal Aramees is een *waw*, niet een *vav*.

-De Septuaginta verbinding-

De Septuaginta is een meer dan 2000 jaar oude Griekse vertaling van de TENACH, of Oude Testament. In de Septuaginta werden Hebreeuwse namen vaak omgezet naar het Grieks. Om een naam om te zetten, moet je de letters van een taal nemen en ze vervangen met letters die daar in een andere taal zo dicht mogelijk op lijken, waarmee je probeert om een deel van de oorspronkelijke uitspraak te bewaren.

Bijvoorbeeld: ישראל *Jiesra'el*

...wordt Isra'el in het Nederlands.

Ze klinken hetzelfde, maar zijn toch anders. Je krijgt een idee hoe het Hebreeuws in het Nederlands klinkt, maar het is niet precies hoe het Hebreeuws wordt uitgesproken.

Als we Hebreeuwse namen met de letter *vav/waw* vergelijken met de Griekse transliteratie, dan gebruikt het Grieks altijd de klinker upsilon of omega of een tweeklank met een van die letters, maar altijd een klinker klank, nooit een medeklinker.

De Hebreeuwse letter *waw* werd overgezet in het Oude Grieks, en werd daar *wau* genoemd en had een "w" klank, maar deze letter ging op een gegeven moment verloren en het lijkt erop dat de Griekse omzettingen gewoon klinkers gebruikten voor de Hebreeuwse *waw*.

-De Josephus verbinding-

Josephus kende de letters van het Tetragram. En het is algemeen geaccepteerd, dat om wie Josephus was, het waarschijnlijk is dat hij wist hoe het Tetragram accuraat moest worden uitgesproken. Josephus was een Romeins-Joodse geleerde en geschiedkundige die in de eerste eeuw leefde en die geboren was in Jeruzalem. Hij werd geboren bij een vader die van priesterlijke komaf was en een moeder die van koninklijken bloede zou zijn.

Met dat in gedachten, geeft hij ons een interessant citaat:

“Een mijter, ook van fijn linnen, omvatte zijn hoofd, en werd vastgeknoopt met een blauw lint, waar bovenop een andere gouden kroon was, waarin de heilige naam (van de Almachtige) was gegraveerd: hij bestaat uit vier klinkers.”

The War of the Jews, Book 5. 5. 7.

Er zijn mensen die speculeren dat Josephus het hier had over de Griekse omzetting van het Tetragram, dat er ongeveer zo uit ziet:

IAUE

In het Grieks zijn dat inderdaad vier klinkers, en ook in het Nederlands zijn het vier klinkers. Maar dat is niet wat Josephus zei. Josephus had het hier niet over de Griekse omzetting van de letters van het Tetragram dat uit alleen maar klinkers zou bestaan.

Hoe weten we dat?

Josephus noemde de letters die gegraveerd zijn op de gouden kroon van de Hogepriester.

De letters die zijn gegraveerd op de kroon van de Hogepriester zijn Hebreeuwse, en geen Griekse, letters.

Josephus zei dat het Hebreeuwse Tetragram voor de naam, bestond uit vier klinkers.

Dat klinkt ons vreemd in de oren, omdat ons altijd is verteld dat het Tetragram uit vier medeklinkers bestaat en dat de klinkers ontbreken en iedereen heel hard zijn best doet om de ontbrekende klinkers te “vinden”.

Dat is misschien wel helemaal niet nodig.

Sinds de ontdekking van de Dode Zeerollen, is ontdekt dat de *jod*, *hé*, *waw* en soms de *alef* soms werden gebruikt als klinker aanwijzers in oude Hebreeuwse manuscripten.

Het is best interessant, dat elke letter van het Tetragram ook werd gebruikt als een klinker in het oude Hebreeuws.

Hoewel de Dode Zeerollen behoorlijk oud en overtuigend zijn, want sommige manuscripten zijn meer dan 2000 jaar oud, toont de ontdekking van de Lachish Brieven, gedateerd rond 600 v. Chr. verder aan dat de *jod*, *hé*, en *waw* in het oude Hebreeuws werden gebruikt als klinkers.

Dat was meer dan 2600 jaar geleden.

Hoewel we de gebruikelijke toepassing van een medeklinker als klinker al in vroege inscripties zien, is het op dit punt in het karakter van de taal interessant dat de *alef*, *hé*, *jod* en *waw* niet alleen incidenteel als klinkers werden gebruikt aan het einde van woorden, maar heel regelmatig en zelfs in het midden van woorden om de lezer te helpen begrijpen hoe de woorden moesten worden uitgesproken.

Bijvoorbeeld het Hebreeuwse woord voor “man” מִן ‘iesj wordt geschreven met de *jod* in de regels 9-10.

Hoewel er nog geen geschreven klinkers waren voor elke lettergreep, betekende dit voor lezers van de Bijbel dat de gebruikelijke spelling van het Hebreeuws op dat punt niet alleen de medeklinkers van de woorden bevatte, maar dat op sommige plaatsen ook klinkers werden geschreven. Dat maakte het begrijpen en hardop lezen van de tekst een stuk eenvoudiger. Het helpt ons ook bij het overwegen van de frase van Josephus.

Als we het Tetragram als klinkers benaderen, zoals Josephus aangeeft, dan zou het ongeveer als volgt klinken:

Jod = ie
Hé = a
Waw = oe
He = e

En tot slot zou hé in een vrouwelijke naam een “a” erbij krijgen, maar in een mannelijke naam “e”.

Als we deze vier klinkers dan uitspreken, ie-a-oe-e, dan zijn de eerste twee ie-a equivalent aan de lettergreep Jah. De laatste twee, oe-e zijn gelijk aan de lettergreep “weh”.

Als we alle klinkers tezamen uitspreken, dan klinkt het als ie-a-oe-e, of Jahweh.

De Griekse transliteratie leek ook op deze uitspraak in I-A-U-E.

Toen Josephus opschreef dat het Tetragram uit vier klinkers bestond, duidde hij ze vanuit linguïstisch oogpunt aan als vier “ademtochten”. Het idee van een Nederlandse woordklinker is een moderner concept met strikte parameters, maar een gedeelde noemer tussen de Nederlandse uitleg en wat Josephus wilde zeggen, is dat een klinker niet toestaat dat de lippen op elkaar komen of de tong de tanden raakt. De klank is gewoon een ademtocht.

De schoonheid daarvan, dat de naam uit enkel klinkers of enkel adem bestaat, is dat het vloeit met de adem. Als een klinker wordt gearticuleerd, is er geen belemmering in de keel of de mond. De klank komt vloeiend en ongehinderd vanuit het middenrif. Omdat de naam uit puur klinkers bestaat, vloeit hij zonder moeite met de ademgang, als een spontane actie.

Als we het uitspreken als adem, sluiten de lippen en keel niet. De tong raakt nooit de tanden of het gehemelte. Het is ten diepste een geluid dat drijft op de adem waarbij vier Hebreeuwse letters worden gebruikt, of zoals Josephus het noemt, vier ademtochten, of vier klinkers.

Het werkwoord HWH, waar de naam JHWH van is afgeleid, betekent “bestaan” ...de mens bestaat, wij bestaan, vanwege de adem van JHWH.

Als we de uitspraak van het Tetragram als vier klinkers of ademtochten zien, is er geen ruimte voor een *vav*, omdat de spreker dan zou worden gedwongen om de bovenlip aan te raken met de boventanden om een “v” klank te produceren.

Wat hier zo interessant aan is, is dat de vier ademtochten misschien zelfs als beeldspraak in de TENACH worden gebruikt.

Denk eraan dat het Hebreeuwse woord *roeach* letterlijk *adem* betekent, maar ook wordt vertaald met *wind* of *geest*.

Met dat in gedachten, zou het zo kunnen zijn dat verzen die spreken van de vier winden (*roeach*) of vier ademtochten, op een slimme manier verwijzen naar de autoriteit en het karakter van Zijn naam, het Tetragram?

Bijvoorbeeld:

Ezechiël 37:9

Hij zei tegen mij: Profeteer tegen de geest (*roeach*), profeteer, mensenkind! Zeg tegen de geest (*roeach*): Zo zegt de Heere HEERE: Geest, kom uit de **vier windstreken (ademtochten) (roeach)** en blaas (*roeach*) in deze gedoden, zodat zij tot leven komen.

Als dat zo zou zijn, dan zouden wij ze uitleggen als de “vier ademtochten”, omdat de “*sjem*” of naam van onze Schepper letterlijk leven geeft aan hen die dood zijn. Het klinkt alsof het precies past.

Een ander voorbeeld:

Daniël 7:2

Daniël nam het woord en zei: 's Nachts in mijn visioen keek ik toe, en zie, de vier winden **windstreken (ademtochten) (roeach)** van de hemel zweepten de grote zee op.”

Er zijn nog talrijke andere voorbeelden. Het gaat erom dat zelfs de TENACH lijkt vast te houden aan het idee van “vier ademtochten” als verwijzing naar de naam van onze Schepper. Het lijkt er niet op dat Josephus gewoon maar iets verzong.

En om op deze gedachte verder te borduren, willen we je nog een fascinerend punt aanreiken.

Onze Schepper ademde leven in Adam. Bijna iedereen kent het verhaal van de schepping van de mens.

Genesis 2:7

Toen vormde de HEERE (JHWH) God (Elohiem) de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen.

De naam van onze Schepper is werkelijk uniek en zeker apart gezet als Zijn naam wordt uitgesproken als vier klinkers, of vier ademtochten.

In het Moderne Hebreeuwse alfabet is de 6e letter absoluut een *vav* met een "v" klank. Maar bewijzen suggereren dat deze letter in vroeger tijden een "w" klank had en *waw* werd genoemd, in plaats van *vav*.

In het volgende deel van deze serie, gaan we aanvullend bewijs onderzoeken over hoe de naam waarschijnlijk moet worden uitgesproken.

Het is ons gebed dat je door dit onderwijs bent gezegend. Vergeet niet, om alles te blijven onderzoeken.

Sjalom

Onze speciale dank gaat uit naar:

Jeff Benner

Ancient Hebrew Research Center

www.Ancient-Hebrew.org

Voor al het onderzoek dat deze studie mogelijk heeft gemaakt

Wil je hier meer over weten, of andere studies bekijken, bezoek dan onze website.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)